

■ Μεγάλη ή ωφέλεια της Θεοτοκοφιλίας

Ὁ Ἀρχαγγελικὸς Ἀσπασμὸς * καὶ ὁ εὐλαβὴς Ἀγαθόνικος

Ἔχω μαζί μου εἰς τὸ ταξίδι μου αὐτό, ἕνα βιβλίο πὺν ὄνομά... ζεται «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία», εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν διηγήσεις θαυμασίων πραγμάτων.

Ἔβγαλε τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ σακκιδίό του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ μὴν ὠραιοτάτη διήγηση γιὰ κάποιον Ἀγαθόνικον, ἕναν ἀφωσιωμένον εἰς τὸν Θεὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικίαν εἶχε διδαχθῆ ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς του νὰ λέγῃ κάθε ἡμέρα μπροστὰ εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ τὴν προσευχή πὺν ἀρχίζει μὲ τὰ λόγια: «Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε, κεχαριτωμένη Μαρία...». Καμμὴν ἡμέρα δὲν παρέλειψε νὰ εἰπῇ τὴν προσευχὴν αὐτή.

Ἀργότερα, ὅμως, ὅταν ἐνηλικιώθη καὶ ἔφτιαξε τὴν ἰδική του ζωὴ, ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τὶς φασαρίες τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ ἀραιώσῃ σιγά-σιγά τὴν προσευχὴν αὐτή, μέχρις ὅτου, τέλος, τὴν ἐσταμάτησεν ἐντελῶς.

* * *

Μίαν ἡμέραν, ὅμως, συνέβη νὰ φιλοξενήσῃ γιὰ μιὰ νύκτα ἕναν Προσκυνητή, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα καὶ ὅτι εἶχεν ἰδῆ ἕνα ὄραμα, εἰς τὸ ὁποῖο διετάχθηκε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Ἀγαθόνικο καὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ γιὰ τὸ γεγονός, ὅτι εἶχε σταματήσῃ τὴν συνηθισμένη προσευχή του πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀγαθόνικος ἀπήντησε, ὅτι ἐπὶ τόσα χρόνια πὺν ἔλεγε τὴν προσευχὴν αὐτή δὲν εἶδε κανένα ὄφελος οὔτε ἀποτέλεσμα.

Εἰς αὐτὰ ὁ Ἐρημίτης ἀπήντησε, λέγοντας:

«**Θ**υμήσου, τυφλὲ καὶ ἀγνώμων ἄνθρωπε, πόσες φορὲς αὐτὴ ἡ ἀπλὴ προσευχὴ σὲ ἐβοήθησε καὶ σὲ ἔσωσεν ἀπὸ καταστροφῆς.

Θυμήσου, πὼς μιὰ φορά, ὅταν ἦσουν πολὺ νέος, ἐσώθηκες κατὰ τρόπο θαυμαστὸν ἀπὸ βέβαιο πνιγμό... **Δ**ὲν θυμᾶσαι, ἀκόμη, ὅτι μιὰ ἐπιδημία κάποτε, πού ἔστειλεν εἰς τὸν τάφο ἓνα σωρὸ φίλους σου, ἐσένα δὲν σὲ ἔθιξε καθόλου;... **Ἐ**ξέχασες, ὅταν κάποτε πού ὠδηγούσατε ἓνα ἀμάξι μ' ἓνα φίλο σου, ἐπέσατε καὶ οἱ δύο, ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἔσπασε τὸ πόδι του ἐσὺ ἔμεινες σῶος καὶ ἀβλαβής;... **Λ**ησμονεῖς, ὅτι ἓνας συνηλικιώτης φίλος σου, πού ἦταν ὑγιὴς σὰν σίδηρο, τώρα κάμποσον καιρὸν, εἶναι κατάκοιτος ἄρρωστος καὶ δυστυχισμένος, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ὑγιὴς καὶ δὲν ἤξεύρεις τί θὰ πῆ ἄρρώστια;».

Γενικά, ὑπενθύμισε εἰς τὸν Ἀγαθόνικον, ἓνα σωρὸ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καὶ τέλος συνεπλήρωσε, λέγοντας:

«**Γ**νώριζε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ ἀπεσοβήθησαν ἀπὸ σένα, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς μικρῆς προσευχῆς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὑψωνες κάθε μέρα τὴν ψυχὴ σου σὲ ἔνωσι μὲ τὸν Θεό. **Ἀ**πὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἕξις πρόσεχε, μὴ παραλείπης τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάμνησι τῆς Βασίλισσας τῶν Οὐρανῶν καὶ Αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ».

(*) Οἱ Περιπέτειες ἐνὸς Προσκυνητοῦ, σελ. 158-159, ἔκδοσις ἐνάτη, ἐκδοτικὸς οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

